

עֲשׂוּבִים שׁוֹטִים

גאולה אלמוג

כמעט פּרצתי בככי, כלם משטים בי,
דשא שהוא ירק יותר, עשב שהוא
שוטה או חכם.

רובקה לא הבין מדוע מלאו עיני
דמעות, נגש לגדר המפרידה בין הגנות,
לטף את ראשי ואמר:

— אני עוקר את ה"עשבים הרעים"
רוצה לעזור לי?

עברתי מעל הגדר ורובקה הראה לי
איזה צמחים לעקר ואיזה להשאיר
כשהוא חוזר ואומר:

— זה צמח טוב וזה צמח רע.

איך ידע רובקה לקבל מה הוא צמח
טוב ומה הוא צמח רע לא הבנתי והרי
לצמח אין לב, אף התבישתי לשאל...

כשהייתי קטנה, רציתי שיהיה לי כל
דבר בדיוק כמו שהיה לחברותי. היום
קוראים לזה אפנה, אבל אמא שלי
קראה לזה "גם פן". היצה קושרת את
שערוטיה לקוקיות מיד עושות כלנו
במוה. לרוני קנו מכנסים שיש להם
כיסים מלפנים וגם מאחור, גם אנו
רוצות "כאלה".

אמא הרגישה תמיד, עוד לפני שפציתי
את פי מה עומד לקרות והיתה מקדימה
בשאלה:

— איזה "גם פן" עכשו? — איך

ידעה זאת? אינני יודעת. פעם אחת,

כשרציתי נעלים לבנות בדיוק כמו

שקנו לשושנה ורקעתי ברגלים ועם

דמעות בעינים נשבעתי ששלי האדמות

כבר לא שוות והן לוחצות, העמיד אותי

אבא בין ברביו, כך שלא יכלתי לזוז,

הסתכל לתוך עיני ואמר:

— "הדשא של השכן ירק יותר" הא?

מה הקשר בין הנעלים הלבנות והדשא

של השכן, לא הבנתי אבל רצתי החוצה

לראות את הדשא של השכן. לא ראיתי

כל הברדל. רובקה השכן צמד באותה

שעה בגנה שלו ועקר שתילים מן

הערוגות שמסביב לדשא.

— למה אתה עוקר את העשב? —

שאלתי את רובקה — אבא אומר

שהדשא אצלכם ירק יותר.

רובקה פרץ בצחוק — אלה "עשבים

שוטים" אמר לי.

